

Литерарни конкурс „Лето без бриге, проведи крај књиге”

Тема: Омиљеној књизи мењам крај – читајући постајем писац змај

Од читања се расте (Јасминка Петровић)

Моја омиљена списатељица Јасминка Петровић написала је многе интересантне и поучне књиге за децу. Њене књиге као што су: Бонтон, Дугина долина, Хоћу кући, Како постати и остати глуп, Риба риби гризе реп и многе друге занимљиве приче, остале су ми у најлепшем сећању. Ипак, једна њена књига је освојила моје срце – Од читања се расте.

То је дивна обично – необична прича о риђокосој девојци Тамари која не воли да чита и пише. Мама и тата су страшно забринуте и не могу да верују да сва деца у разреду знају да читају и пишу а њихова јединица, мезимица не. Свакога дана је опомињу да седи за књигом и учи, покушавају на све могуће начине да јој помогну али Тамари једноставно не иде. У њеној глави се мотају друге приче и занимације а читање и писање су јој постали толико мрски да је себе убедила да то никако не може савладати. Велике су муке мама и тата имали са њом. Јутро је почињало са маминим коментарима : “Ајде, Тамара...крени, Тамара...пожури, Тамара...шта чекаш Тамара? Е сад га стварно претера Тамара”! Ни вечери нису биле боље, тата је понављао исте речи као као и мама, једноставно сваки дан је био исти – у знаку учења, читања и писања. Цела ситуација била је и комична. Наравно, Тамари није било лако, али мени док сам читала, било је бескрајно забавно. На крају, сви смо ми неке Тамаре и сви ми делимо исте школске муке. Али оно што родитељи нису могли да знају и оно што ниједан родитељ не може да разуме – Тамара је ипак само дете. И то вееелико дете! Њен свет је пун маштарија, чудан за одрасле, несхватљив. Сва родитељска мука, сводила са на непрекидно гунђање и терање мале Тамаре да научи да чита и пише. Али Тамари су слова била незанимљива, у њеној глави било је хиљаду оправдања зашто не мора да их научи. Ишло је тешко, било је компликовано а зашто би се мучила кад слова и овако ничему не служе, тако је Тамара размишљала. Чак и њене другарице су знале да читају и пишу али она је сматрала да она то никако не може савладати. Од понедељка до понедељка, непрестано је размишљала о својој муци око читања. Милион питања јој се врзало по глави а на свако њено питање није добијала одговоре које је желела. Мама и тата су непрекидно понављали: “Учи Тамара, не изводи бесне глисте”! Искрено Тамари су тада биле важније друге ствари, да иде у школу сама без пратње родитеља, да дуже спава, да сазна шта је то неоправдани изостанак, зашто другариц Василиса из зграде увек иде дотерана у школу са свиленим чарапицама и њена мама која чита модне часописе и седи по читав дан за рачунаром а Василису не тера да учи.

Ипак један сусрет и познанство промениће мало по мало Тамарино мишљење о читању. На клупи испред њене зграде, свакога дана виђала је једног декицу како седи и храни голубове. Пришла му је са осмехом и рекла како је храњење голубова подсећа на њу. Руча код комшинице Раде на седмом спрату, затим код Василисе на другом спрату, па код чика Саве...То је било бескрајно смешно а деда се сложио са њом. Уз разговор, Тамара му је поменула да је неписмена. Очекивала је осуду али на њено велико изненађење деда је рекао да је тако и боље. Мање ће се секирати јер неће моћи да прочита вести које нису баш лепе. Тамара је била одушевљена. Напокон постоји неко ко је разуме! Али агонија око читања и писања у кући се настављала. Зато је Тамара све више времена проводила на клупици да дедом и хранила голубове. Сматрала га је најбољим пријатељем и поверавала му своје страхове и проблеме а деда ју је са пажњом слушао. Тада је сазнала да деда редовно прати у новинама причу о малом опосуму Хајди који живи у једном зоолошком врту у Немачкој. Тај опосум је права атракција на интернету. С обзиром да Тамара не зна да чита, деда јој је предложио да укуца на интернету” Опосум Хајди” и да ће сазнати о тој животињици све што пожели. Тада је први пут пожелела да проба да укуца те речи у рачунар. Полако, слово по слово, упорно и успех! Отворила се прича о овој слаткој животињици преко целог екрана рачунара а била је и фотографија! Заиста, деда је био у праву, опосуми су заиста чудне и лепе животиње. И тако слово по слово, реч по реч и Тамара је додуше веома споро, успела да прочита цео текст. Била је поносна на себе, ма пресрећна! Као да је добила крила, пожелела је да прочита још један текст па још један...Као на клизачкама, слова су се везано ређала и стварала речи а речи реченице. Одједном се осећала толико битном и важном, старијом и одговорнијом а то ће се мами и тати сигурно допасти. А тек деди! Једва је чекала да сване јутро и да му се похвали како напокон зна да чита. Од силног узбуђења, то вече заборавила је и зубе да опере и пицаму да обуче, читала је и заспала над књигом. Тог јутра, одлучила је да мами и тати не открије ту тајну, рећиће је само деди а онда ће одлучити како да их обрадује. Стрчала је низ степенице као без даха али деде на клупи није било. Узалуд се освртала око паркића, шеткала у нади да ће бар неког моћи да упита где је деда али није био никога. Разочарано се пењући низ степенице, срела је Василису. Напирлитану и срећену као и увек са својом мајком која је око себе ширила облак неког јаког парфема и грозно лупкала високим потпетицама по плочицама ходника, вечито у журби. Упитала је Василисину мајку за деду али она је суво одговорила да је чула да му је позлило и да је сада у болници (иначе Василисина мама је увек све знала јер је по читав дан седела са комшиницама, пила кафу и трачарила). Тамара је била очајна, није могла да верује да тако један паметан и добар човек може да буде болестан и још да лежи у болници! То јој је било несхватљиво. Ипак, није желела да очајава, решила је да му напише писмо и некако пошаље у болницу. Свим срцем је желела да деда први сазна да је научила да чита и пише. Није губила време, искинула је папир из средине свеске и почела да пише...Речи су се саме низале као бисери на ђердану. А на крају, спаковала је писамце у мали коверат који је пронашла у фиоци сваштари и залепила га. Сада правац пошта! Искрала се из стана док је мама кувала ручак а тата дремао крај телевизора. Пут до поште је добро знала иакојој родитељи никада нису

дозвољавали да сама иде. Сада је моменат да постане самостална а велика жеља да пошаље писмо дала јој је крила и уз помоћ љубазног службеника у пошти, успела је да пошаље писамце. Дани су пролазили, одговора није било. Већ прилично забринута, решила је да поново упита Василисину маму за дедино здравље. Зар је могуће да писмо није стигло до деде?! Силазећи на други спрат, одједном је чула како је неко дозива “Тамараааа”! Погледала је према клупици и видела деду како уз помоћ штапа стоји крај клупе и храни голубове. Отрчала је до деде, загрлила га чврсто (а зна се да деца грле најјаче) и похвалила се како је научила да чита и пише. Деда се осмехнуо, извадио писмо које му је послала у болницу и рекао да га је читао свако вече пред спавање. А онда је извадио још једно писамце и лично јој уручио. То је било његово писмо упућено њој. Деда је имао само један услов, да га прочита кад оде кући. Тамара је била пресрећна! Њен најбољи пријатељ је поново ту, са њом и научиће је много тога. Знају и мама и тата пуно о животу али овако као деда, сигурно не. Седели су неко време на клупици са голубовима а онда је деда морао да оде да се одмори. Тамара је у тишини своје собе, пажљиво као да отвара најдрагоценију кутијицу са накитом, отворила дедино писмо. У њему је писало:

“Најдража пријатељице, сада могу слободно рећи и списатељице. Ја сам стар човек са великим искуством, а само делић тога сам поделио са тобом. Здравље ми је све лошије али се надам да ћу довољно дуго поживети да ти дам бар још један савет плус. Сигуран сам да у теби чучи велики таленат за писање. Кроз неколико редака које си ми написала у писму, схватио сам и ја овако стар, да је стварно добро бити писмен. Ти си то на срећу схватила а ја сам убеђен да ћеш једног дана постати велика и позната списатељица. Иако сигурно сада мислиш да је то немогуће, ја ћу увек бити уз тебе и када ме nebude и доказаћу ти да сам у праву. Моја издавачка кућа ти стоји на услузи па кад напишеш прве редове неке своје приче, песме и сакупиш их у једно велико срце, родиће се нешто што ће ти учинити живот племенитијим и бољим. Родиће се књига! Воли те твој дедица из парка”!

Од тог дана, прошло је доста времена, Тамара је друговала да дедом, учила и што је најважније писала. Писала је о деци, за децу... Њене књиге су постале прави хит у свету дечијих књига. Књижаре су биле препуне шарених и измаштаних а ипак тако истинитих прича за децу а Тамара је била аутор. Иако се деда одавно преселио у неке лепше небеске светове и тамо храни неке друге голубове и птице, Тамара је сигурна да је он и даље са њом. Осећа његово присуство и подршку при свакој написаној речи а једну посебну књигу посветила је управо њему. Што се тиче маме и тате, они су презадовољни. Тамара је научила да пише а то им је било најважније. Оно што они нису знали је да је Тамари ипак било најважније да сања, воли, машта и буде у неком свом свету који разумеју само исте душе. Деда је то разумео. Чак је убеђена да свака њена нова књига путује и до неба, до деде, и зна да је он поносан на њу. Тамара - дечија списатељица једнако као и драга колегиница Јасминка Петровић.

Хвала обема на овим дивним књигама и желимо да сањаримо и маштамо заједно са њима

још дуго, дуго...

Калина Влашкалин IV2

О.Ш. Милоје Чиплић Нови Бечеј

Маршала Тита 6

Е-mail : osmilojeciplic@gmail.com

Учитељица: Олга Мирков

Библиотекарка: Марица Стојшин

Бр. тел: 061/1159427